

стелька отъ която пещерата бѣше обиколена. Тамъ са намѣрваше единъ лѣсъ отъ онѣзи многолиственны дървета които раждатъ златыѣ абълкы, и на които цвѣтѣтъ, който са подновява на сѣко отъ четырьѣ времена на годината, издава найпріятната отъ сичкытѣ миризмы. Този лѣсъ приличаше на вѣнецъ надъ тѣзи прекрасны муравы, и образуваше една нощъ, която не можахъ да пробѣжѣтъ слънчевыѣ лучы. Тамъ друго са не чуваше освѣнь пѣяньето на птицытѣ, или шуменьето на единъ потокъ, който са пушаше отъ единъ высокъ водоскокъ, падаше на грамадны струи пълны отъ пѣна, и течеше презъ муравата.

Пещерата на богынята бѣше на стръмнината на единъ хълмъ. Отъ тамъ са гледаше морето, нѣкога свѣтливо и гладко като стькло, а нѣкога крайно сурдито противъ канарытѣ, о които са блѣкаше съ бученъе и издигаше волнытѣ си като горы; отъ другата страна са виждаше единъ потокъ който образуваше островы обсадены отъ цвѣнжлы липы и высокы тополи които издигахъ своитѣ величественны главы чакъ до облацытѣ. Разнытѣ вады които образувахъ тѣзи островы виждахъ са че си играѣтъ на равнището: другы имахъ водытѣ си тихы и неподвижны, а другы подиръ дълго обикалянье връщахъ са по слѣдытѣ си, като да са възврънжѣтъ къмъ изворытѣ си, и виждахъ са че не имъ са оставяхъ тѣзи прелестны брѣгове. На далечъ са виждахъ хълмове и горы които са губяхъ въ облацытѣ, и на които своеобразната форма образуваше единъ небосклонъ възхитителенъ за очытѣ. Ближнытѣ горы бѣхъ покрыты съ зелены лозы които са спущахъ на вѣнцы: гроздето, посвѣтло отъ багряницата не можеще да са крые подъ листоветѣ и лозницытѣ бѣхъ повиснжлы отъ плода си. Смоковницытѣ, маслинытѣ, нарочетѣ и сичкытѣ другы дървета покрывахъ поляната и образувахъ отъ себе си една голѣма градина.

Калипеа като показа на Телѣмаха сичкытѣ тѣзи природны красоты, рече му: „Починете си; дрехытѣ ви сж мокры. Време е да са преоблечете въ другы. Послѣ, ный пакъ ще са видимъ; и азъ ще ви разска-